Είναι ρατσισμός η γνωστοποίηση της αμαρτίας από την Εκκλησία; (Δημήτριος Τσελεγγίδης, τ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α. Π. Θ.)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Σεπτεμβρίου, 2019

Μέ ἀφορμή τό θέμα πού δημιουργήθηκε στήν Κύπρο, ἐξαιτίας κάποιων ἀναφορῶν τοῦ Μητροπολίτη Μόρφου κ. Νεοφύτου στήν ὁμοφυλοφιλία, θά ἤθελα νά δώσω τό θεολογικό πλαίσιο κατανοήσεως τῶν σαρκικῶν σχέσεων στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ κατά φύση σαρκικές σχέσεις ἀνδρός καί γυναικός ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν τήν πλήρη πνευματική νομιμοποίησή τους, μόνο μέσα στό πλαίσιο τοῦ γάμου. Καί ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καί ἡ κοίτη ἀμίαντος*» (Ἑβρ. 13, 4). Γι’ αὐτό καί καταδικάζει τίς ἐκτός τοῦ γάμου σαρκικές ἐκτροπές, λέγοντας: «*πόρνους καί μοιχούς κρινεῖ ὁ Θεός*» (Ἑβρ. 13, 4).

Ἐνῶ δηλαδή ἡ κατά φύση ψυχοσωματική σχέση τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας, στό πλαίσιο τοῦ γάμου, τούς καθιστᾶ μιά ἀνθρώπινη ὀντότητα, τούς ἑνοποιεῖ «*εἰς σάρκα μίαν*» (Μκ. 10, 8 καί Ἐφ. 5, 31), ὅταν ἡ σχέση αὐτή γίνεται ἐν Χριστῷ καί ὄχι ἐρήμην Του, ἡ ἕνωσή τους ἀποκτᾶ κατεξοχήν πνευματικό περιεχόμενο. Τοῦτο, πρακτικῶς, σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός μέ τήν Χάρη Του ἐμπλουτίζει ἀκτίστως αὐτήν τήν σχέση, ἡ ὁποία ἀπό κατά φύση δυαδική σχέση γίνεται χαρισματικῶς τριαδική σχέση. Γίνεται, δηλαδή, μία ὀντολογικοῦ χαρακτῆρα ἑνότητα ἀνδρός – γυναικός – καί Χριστοῦ. Ἡ ἑνότητα αὐτή, βέβαια, δέν ἔχει μηχανιστικό χαρακτῆρα, ἀλλά ὑπάρχει καί συντηρεῖται μυστηριακῶς, ἐνόσω οἱ σύζυγοι τηροῦν ἀγαπητικῶς τίς προδιαγραφές τοῦ εἶναι τους καί κατεξοχήν τήν ἐντολή τῆς ἀναφορᾶς τους «*εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν*» (Ἐφ. 5, 32), ἐπειδή ὁ θεμελιώδης παράγοντας τῆς ἑνότητάς τους σ’ αὐτήν τήν τριαδική πλέον σχέση εἶναι ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός διά τῆς ἀκτίστου Χάριτός Του.

Μέ βάση αὐτά τά προαπαιτούμενα τῶν σαρκικῶν σχέσεων, ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία, ἀλλά ἀκόμη καί αὐτή ἡ σαρκική ἐπιθυμία τους ἀκυρώνουν στήν πράξη τήν ὀντολογία τοῦ γάμου καί τόν σκοπό του, πού εἶναι **ἡ ἐν Χριστῷ τελείωση τῶν συζύγων** μέ τήν καθημερινή ἄσκηση τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης μεταξύ τους.

Οἱ ὁμοφυλοφιλικές σχέσεις καταδικάζονται ἀπό τήν Ἁγία Γραφή (βλ. σχετ. Γέν. 19, 4-28, Λευιτ. 20, 13, Ρωμ. 1, 26-32, Α΄ Κορ. 6, 9-10, Α΄ Τιμ. 1, 10, Ἰούδ. 7) καί τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐξίσου μέ τήν πορνεία καί τήν μοιχεία, ὄχι ἁπλῶς ὡς ἀκάθαρτες ἠθικῶς πράξεις, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως ὡς ἀντικείμενες στήν

ὀντολογία τοῦ «γάμου» Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας, τοῦ «γάμου» ἐκείνου πού εἰκονίζει ὁ γάμος τῶν πιστῶν –τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας- ἐντός τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα στό πνεῦμα αὐτό, γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στούς Κορινθίους: «*...τά μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη;*» (Α΄ Κορ. 6, 15). Ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία καί ἡ ὁμοφυλοφιλία καταστρέφουν τήν ἑνότητα τῶν πιστῶν μέ τόν Χριστό καί μεταξύ τους. Γι' αὐτό, ἐνόσω παραμένουν σ' αὐτές τίς ἄρρωστες σχέσεις οἱ πιστοί, δέν μποροῦν νά κληρονομήσουν τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ (βλ. σχετ. Α΄ Κορ. 6, 9-10), οὔτε καί νά ἔχουν τήν πρόγευσή της στήν παροῦσα ζωή τους.

Ἑπομένως, εἶναι εὐνόητο ὅτι ἡ ἀπόρριψη τῶν παραπάνω σαρκικῶν σχέσεων ἀπό τούς πιστούς καί τήν ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας, σέ καμμία περίπτωση **δέν συνιστᾶ ρατσιστικοῦ χαρακτῆρα κατηγοριοποίηση τῶν πιστῶν**, πού ἔχουν αὐτές τίς σχέσεις. Ἀπεναντίας, εἶναι **ἀγαπητικοῦ χαρακτῆρα** ἡ γνωστοποίηση τῆς Ἐκκλησίας γιά τίς ὀλέθριες σωτηριολογικές συνέπειες αὐτῶν τῶν ἁμαρτωλῶν ἐνεργειῶν.

Ἐπιπροσθέτως, θά πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι, ἐνόσω**κατηγορούμενη ὡς ἁμαρτία ἀπό τήν Ἐκκλησία δέν εἶναι μονομερῶς ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἀλλά ἐξίσου καί ἡ πορνεία καί ἡ μοιχεία** καί αὐτή ἀκόμη ἡ σαρκική ἐπιθυμία, δέν εἶναι καθόλου λογικό νά ἀποδίδεται ρατσιστικός χαρακτήρας στήν καταδίκη τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Πολύ δέ περισσότερο, δέν μπορεῖ νά γίνεται λόγος γιά ρατσιστική ἐπιλογή ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἐνόσω ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει πρωτίστως τήν σαρκική ἐπιθυμία, ὡς τήν θεμελιώδη προϋπόθεση τῆς ὁποιασδήποτε σαρκικῆς ἁμαρτίας. Καί ἐπειδή τό νόσημα τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἀφορᾶ σχεδόν ὅλους τούς πιστούς, δέν ὑπάρχει καμμία κατηγοριοποίηση ρατσιστικοῦ χαρακτῆρα ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ἄν μάλιστα λάβουμε σοβαρά ὑπόψη, ὅτι ὁ Θεός διά τῆς Ἐκκλησίας συγχωρεῖ καί θεραπεύει ὅλες τίς κατηγορίες τῶν ἁμαρτιῶν, ὅταν ὑπάρχει καρδιακή μετάνοια, τότε στήν συγκεκριμένη στάση τῆς Ἐκκλησίας πιστώνεται καί ἡ φιλανθρωπία της.

Ἄς σημειωθεῖ ἀκόμη, ὅτι καί ἡ Ἰουδαϊκή θρησκεία –στηριζομένη στήν Παλαιά Διαθήκη- καταδικάζει τήν ὁμοφυλοφιλία, χωρίς νά ἔχει ποτέ κατηγορηθεῖ γιά ρατσισμό.

Τέλος, μέσα στό πνεῦμα τῶν παραπάνω γραφομένων μου, τέθηκε καί ἡ πρό ἡμερῶν ὑπογραφή μου στήν Ἐπιστολή τῶν Ἐπιστημόνων γιά τήν στήριξη τοῦ Μητροπολίτη Μόρφου, κ. Νεοφύτου.

(Πηγή: impantokratoros.gr*)*